

\* \* \*

Коли на могилі моїй  
Зелена затужить трава,—  
Читатиме хтось ці пісні,  
Нескінчені тихі слова.

І скаже: він жив і горів,—  
А що ж зосталось по йому?  
Чи він не зогнив, як усі?  
Чи ночі розвіяв пільму?

Читаю! Вглибися у те,  
Чим я свою пісню зогрів,  
І, може, почуєш ти щось,  
Що більше од звуків і слів.

І, може, як птах в вишині,  
Побачивши брата свого,  
Затужить твій стомлений дух  
І кине свій клич до мого!

Побачиш ти в пісні моїй  
Луну своїх власних надій...  
Читаю! Поглянь, усміхнись:  
Я твій, я не вмер, я живий!

1911—1918